

Arrest

nr. 344 280 van 3 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van 28 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. WATTIEZ, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 13 juni 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 januari 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 28 februari 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren op [...] april 1998 in Parachi, in het district Paghman van de provincie Kabul.

Als klein kind verhuisde u met uw familie naar Naw Abad, in het derde district van de stad Kabul, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan.

U verklaarde dat uw familie een persoonlijke vijandschap had met H. I., de man van uw tante, omwille van een huwelijk tussen beide families. In dat verband werd uw vader in de gevangenis gestoken. Wanneer uw vader in de gevangenis zat omwille van die problemen, werd uw paternale oom B. gedood door de tegenpartij. U was toen dertien of veertien jaar oud. Twee jaar voor de val van Afghanistan heeft de overheid twee personen van de tegenpartij, Z. en E., gearresteerd en een gevangenisstraf gegeven. Na de machtsovername door de taliban werden ze vrijgelaten. Momenteel heeft S., de broer van H. I., zich bij de taliban aangesloten. H. I., Z., E. en S. bevinden zich allemaal in Afghanistan op dit moment.

U verklaarde dat u als pankrationsporter trainde bij de openbare orde politie, die in het midden tussen D. en N. A., in de hoofdstad Kabul, zaten. In 1398 (i.e. 21 maart 2019 tot 20 maart 2020) vroeg de commandant van de openbare orde politie, Shiraz, aan u om hem informatie te geven over mensen die in uw wijk de openbare orde verstoren. U deed dat voor ongeveer anderhalf jaar en kreeg bonussen van commandant Shiraz. U vroeg een goede vriend van u, Z. die met zijn familie ook in Naw Abad woonde en die naar dezelfde school als u ging, om een foto van zijn vader, van wie Z. al had verteld dat hij een commandant van de taliban in de provincie Khost was. Z. gaf u foto's en u gaf die aan commandant Shiraz. Vijf à zes maanden later werd de vader van Z. gearresteerd, waarna Z. tegen u zei dat u informatie had verspreid omdat u de enige was met wie Z. die informatie over zijn vader had gedeeld. U ontkende. Z. zei dat ze zijn vader zeker zouden vrij krijgen, en ze dan wel zouden zien en er nog over zouden spreken. Daarna spraken jullie niet meer omdat u druk bezig was met trainen en uw werk.

U verklaarde dat u gedurende drie maanden werkte als bodyguard bij H. S. P., een afgevaardigde van de openbare orde politie, en op de basis van S., een zakenman, in het Chakardara district in Kabul.

Op de nacht van de val van het land was u bij uw maternale oom in Company gebied van Kabul. Die nacht kwam Z. met de taliban naar uw huis, op zoek naar u. Z. en de taliban arresteerden uw vader en namen hem mee. Uw broer N. belde u en stelde u op de hoogte. Uw maternale oom zei dat u niet naar huis kon terugkeren. De volgende dag kwamen Z. en de taliban naar uw huis opnieuw om naar u te vragen. Na dat bezoek besloot u op aanraden van uw moeder en vader het land te verlaten.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan op 17 augustus 2021. U kwam aan in België op 13 juni 2022 en diende hier op 13 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Na anderhalve maand in de gevangenis van de taliban, werd uw vader vrijgelaten na garanties van de dorpsouderen. De taliban dachten dat u bij de oppositie in Panshir was, maar beseften dat u niet meer in Afghanistan was nadat u een foto van in Turkije uploadde op Facebook. Daarna werd uw vader vrijgelaten. Uw familie verhuisde daarna naar het vijfde district, in het Afshar Bazaar gebied van de stad Kabul, waar uw vader tot op heden werkt als bloemenverkoper. De taliban vallen uw familie daar nog steeds lastig, stellen hen vragen over u en zeggen dat u een afvallige en niet-moslim bent omwille van uw werk voor de overheid in Afghanistan. Dat gebeurt soms twee keer per dag en soms om de andere dag.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw paspoort, (2) een kopie van uw elektronische taskara, (3) kopieën van documenten in verband met uw sport pankration, (4) foto's in verband met uw sport pankration, (5) een foto van u met Z., (6) foto's van Z. bij de taliban, (7) foto's van de vader van Z., (8) foto's van u met uw collega's tijdens uw werk bij H. S. P. en S. en (9) originele foto's.

Op 5 februari 2024 ontving het CGVS (10) een mail van uw advocaat met (11) documenten in verband met de moord op uw oom, (12) foto's van uw vader in de gevangenis en (13) foto's van u met Z..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban of door H. I. en de zijnen, onder wie een lid van de taliban (CGVS, p. 11-12). Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Wat de persoonlijke vijandschap tussen uw familie en H. I. betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u daarover nog niets had vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), hoewel u daar uitdrukkelijk werd gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Bovendien werd er u daar gevraagd of u nog enige andere problemen had met de autoriteiten of medeburgers, of problemen van algemene aard had, waarop u telkens negatief antwoordde (CGVS Vragenlijst, vraag 7). Gevraagd om welke reden u er tijdens het interview op de DVZ niet in slaagde die vijandschap te vermelden, stelt u dat u er wel op had gewezen, maar dat er u werd gezegd dat u dat later zou kunnen bespreken (CGVS, p. 4). Er staat echter niets over die vijandschap in uw verklaringen (CGVS Vragenlijst, vraag 5-8). Gevraagd of u dat hebt opgemerkt wanneer uw verklaringen er werden voorgelezen na het interview, stelt u dat ze toen niet opschreven wat u zei (CGVS, p. 4). Op het einde van uw interview op de DVZ had u echter de kans om nog iets toe te voegen, wat u eveneens naliet te doen (CGVS Vragenlijst, vraag 8). Zodoende kan er nauwelijks geloof worden gehecht aan het feit dat u op de DVZ de kans niet kreeg over die persoonlijke vijandschap te spreken. Het is immers niet aannemelijk te noemen dat de DVZ, u wel bepaalde vragen zou stellen, maar zou weigeren om de antwoorden die u daarop gaf, te noteren. Het feit dat u die vijandschap op de DVZ onbenoemd liet, ondergraaft reeds de geloofwaardigheid ervan, alsook de geloofwaardigheid van de persoonlijke vrees voor vervolging die u dientengevolge zou koesteren (CGVS, p. 9-10).

Bovendien is het bijzonder onaannemelijk dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan nog enige problemen zou hebben in verband met die persoonlijke vijandschap tussen uw familie en H. I., de man van uw tante. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u dertien of veertien jaar oud was wanneer uw paternale oom B. in het kader van die vijandschap werd gedood (CGVS, p. 10). Dat wil zeggen dat dat incident plaatsvond tussen 2011 en 2013. Gevraagd of uw vader ooit nog persoonlijke problemen heeft gekend omwille van die vijandschap, slaagt u er niet in een incident te noemen, behalve het feit dat uw vader er vroeger voor in de gevangenis zat (CGVS, p. 11-12). U stelt echter wel dat H. I. en zijn handlangers Z., E. en S. zich momenteel nog in Afghanistan bevinden (CGVS, p. 12) en dat de broer van H. I., S., zich bij de taliban heeft aangesloten (CGVS, p. 12). U verklaart dat u hen vreest omdat ze alles over u weten en ze in geval van terugkeer uw hoofd zouden afsnijden (CGVS, p. 12). Uw vader woonde en werkte echter sinds uw vertrek en na de machtsovername nog steeds in Kabul, waar de taliban hem ook nog lastigvallen (CGVS, p. 5-6). Gevraagd om welke reden uw vader geen verdere problemen met H. I. heeft gehad sinds de machtsovername, als u wel nog een persoonlijke vrees voor vervolging ten opzichte van hen koestert, stelt u dat H. I. en de zijnen wachten op een reactie van uw vader (CGVS, p. 12). Die verklaring ondergraaft echter het bestaan van een vrees voor vervolging in uw hoofde ten opzichte van H. I. en zijn handlangers. Indien H. I. en zijn handlangers vanuit zichzelf van plan zijn actie te ondernemen tegen uw vader en zijn familie omwille van die persoonlijke vijandschap, hebben ze daar alle kans toe. Het feit dat dat niet gebeurt ondergraaft dan ook het bestaan van een vrees voor vervolging voor u of uw familieleden in die context. Zo lang uw vader – of u in geval van terugkeer – bovendien niets tegen hen onderneemt, lijkt er op basis van uw verklaringen geen reden om wraakacties te vrezzen. Aangezien uw vader, die persoonlijk betrokken was bij de door u verklaarde vijandschap (CGVS, p. 10-11), tot op heden zonder problemen in Afghanistan kan wonen, is er geen reden om aan te nemen dat u, die destijds een kind van dertien of veertien was (CGVS, p. 10), in geval van terugkeer wel geconfronteerd zal worden met problemen in dat geval. Het bovenstaande ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging omwille van de vijandschap met H. I., waarvan de geloofwaardigheid op zich reeds aangetast was. U stelt daarnaast ook dat u H. I. en de zijnen vreest omwille van het feit dat ze alles over u en uw diensten voor de openbare orde politie weten (CGVS, p. 12). Verder wordt echter beargumenteerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde werk daar, wat uw verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van H. I. en de zijnen eveneens ondermijnt. Zodoende slaagt u er niet in te overtuigen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ten opzichte van H. I. en de zijnen, onder wie een lid van de taliban. De documenten in verband met die persoonlijke vijandschap en de dood van uw paternale oom B. (zie administratief dossier, groene map, document 11) die uw advocaat na afloop van uw persoonlijk onderhoud nog opstuurde naar het CGVS (CGVS, p. 4), kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin ombuigen. Die documenten zijn immers grotendeels gebaseerd op de eigen verklaringen van uw andere paternale oom N., die daarin een zekere M. aanklaagt omwille van de moord op B. (Z.). Aan dergelijke documenten kan dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde gehecht worden, waardoor die allerminst kunnen volstaan om uw verklaringen te ondersteunen. De delen van die documenten die niet op de verklaringen van uw oom zijn gebaseerd, betreffen slechts oproepingsbevelen, gericht aan verschillende personen, waaronder M., de vermeende dader van de moord op B.. Dergelijke oproepingsbevelen zeggen echter nog niets over de conclusie van het onderzoek naar de aanklacht van uw oom N. tegen M., die u in uw verklaringen zelfs niet noemde (CGVS, p. 1-22). Bovendien wordt u nooit genoemd in die documenten, waardoor die documenten de link met uw

persoonlijke asielrelaas noch het bestaan van de verklaarde vrees voor vervolging in uw hoofde, ten gevolge van die verklaarde vijandschap, kunnen ondersteunen. Het feit dat die documenten gedateerd zijn tussen 13 Asad 1390 en 5 Dalwa 1394 (i.e. 4 augustus 2011 en 25 januari 2016; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 1 en 2) en verwijzen naar 4 Jawza 1390 als de datum van de moord op B. (i.e. 25 mei 2011; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 3), kan geconcludeerd worden dat die problemen zich reeds geruime tijd geleden afspeelden. Er zijn in de door u voorgelegde documenten geen aanwijzingen van het feit dat de moord op uw oom zou kaderen in een grotere problematiek van bloedwraak die nog steeds aan de gang is. Als er al geloof kan worden gehecht aan die moord en verklaarde vijandschap op zich, is er geen reden om op basis van uw verklaringen of documenten te concluderen dat u daarvoor momenteel een persoonlijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren, zoals hierboven reeds besproken. Over die documenten dient verder opgemerkt te worden dat documenten uw verklaringen pas kunnen ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Omwille van bovenstaande redenen kan er geen geloof worden gehecht aan de verklaarde vrees voor vervolging in uw hoofde ten opzichte van H. I. en de taliban, in het kader van de verklaarde vijandschap tussen uw familie en H. I..

Ook wat de vraag van commandant S. en de dienst die u verleende aan de openbare orde politie betreft, kunnen uw verklaringen niet overtuigen op vlak van aannemelijkheid en geloofwaardigheid. U verklaart dat u voor uw sport pankration niet alleen in uw club in Karte Char ging trainen, maar ook bij de openbare orde politie tussen Dehmazang en Now Abad (CGVS, p. 12-13). Commandant S., die verantwoordelijk was voor de opleiding van de openbare orde politie, kende u van de competities die u won, en vroeg u om voor hem informant in uw wijk te zijn (CGVS, p. 13). U slaagt er echter ten eerste al niet in te overtuigen om welke reden u precies bij de openbare orde politie moest gaan trainen. Daarnaast gevraagd, antwoordt u dat jullie leden waren van het nationale team en daarom daar gingen trainen (CGVS, p. 13). Gevraagd om welke reden dat dan precies bij de openbare orde politie moest gebeuren, legt u uit dat het heel competitief was om het nationale team te bereiken en dat je daarom veel moest voorbereiden om in het team te geraken (CGVS, p. 13). U voegt toe dat u daarom op verschillende plaatsen moest trainen (CGVS, p. 13). Nog steeds kan dat echter niet uitklaren om welke reden u precies bij de openbare orde politie moest gaan trainen. Nogmaals daarnaar gevraagd, legt u slechts vaagweg uit dat jullie al getraind waren en dat zij [de openbare orde politie] nieuw waren en nog aan het trainen waren (CGVS, p. 13). Ook zo slaagt u er echter niet in te verduidelijken om welke reden u net bij de openbare orde politie moest gaan trainen, wat u in contact bracht met commandant S. (CGVS, p. 13). Dat ondergraaft reeds de aanleiding voor de vraag van commandant S., die tot uw problemen met de taliban heeft geleid (CGVS, p. 8-9). Op enkele van de door u voorgelegde documenten ter staving van het feit dat u aan pankration doet (zie administratief dossier, groene map, document 3), staat slechts dat de Afghaanse pankrationfederatie en het hoofdkwartier van veiligheid en openbare orde u feliciteren met uw overwinning op een pankrationwedstrijd. Uit die documenten blijkt echter geenszins dat u ook trainde bij de openbare orde politie, of dat er enige link is tussen de openbare orde politie en uw asielrelaas.

Evenmin slaagt u er in te overtuigen wanneer u wordt gevraagd om welke reden de commandant dat van u vroeg, gelet op het feit dat u had verklaard dichtbij de openbare orde politie te wonen – namelijk op vijf à zeven minuten wandelen (CGVS, p. 13). Gevraagd om welke reden de commandant u dan nodig had, legt u uit dat er veel gangsters waren die van de politie ontsnapten van zodra ze hun ranger zagen en dat commandant S. u daarom vroeg om informatie voordat ze ontsnappen (CGVS, p. 14). Gevraagd om welke reden de commandant daar zijn eigen personeel van de openbare orde politie niet voor kon gebruiken en een buitenstaander moest vragen, herhaalt u bovenstaande uitklaring en voegt u toe: "Ik was niet de enige die rapporteerde, ze waren ook zelf mensen aan het arresteren, als er iets was dat ik kon doen, dan zou ik rapporteren en konden ze arresteren" (CGVS, p. 14). Die uitklaring doet de wenkbrauwen fronsen, aangezien u eerder had uitgelegd dat u net werd gevraagd omdat de gangsters vluchtten van zodra ze de openbare orde politie zagen (CGVS, p. 14). Nu blijkt dan weer dat de openbare orde politie er ook gewoon zelf mensen kon arresteren, zonder dat u rapporteerde (CGVS, p. 14). Uiteindelijk gevraagd om welke reden ze dan nog een buitenstaander nodig hadden, als ze er zelf ook al mensen arresteerden, geeft u slechts voorbeelden van gangsters die u zou hebben later arresteren (CGVS, p. 14). U slaagt er evenwel niet in uit te klaren om welke reden de openbare orde politie een buitenstaander om informatie vroegen, als ze dat werk ook gewoon zelf deden. Ook zo wordt de aannemelijkheid ondergraven van uw verklaring dat commandant S. die dienst aan u vroeg.

Verder legt u bijzonder onaannemelijke verklaringen af over het specifieke geval van Z., over wiens vader u informatie doorgaf aan commandant S., wat uiteindelijk tot uw vertrek uit Afghanistan heeft geleid (CGVS, p. 8-9). Zo is het reeds bijzonder onaannemelijk dat Z. met zijn moeder, broer en zussen in Kabul, in overheidsgebied, woont, terwijl zijn vader commandant van de taliban is in de provincie Khost (CGVS, p. 14-15). Gevraagd waarom dat zo was, stelt u dat u het antwoord niet weet (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met de merkwaardigheid daarvan, stelt u wederom dat u het niet weet en voegt u zelfs toe dat de vader van Z. een, twee of drie keer per maand naar zijn huis in Kabul kwam (CGVS, p. 16). Die verklaring vergroot de onaannemelijkheid van het feit dat de moeder en kinderen van een talibancommandant in overheidsgebied wonen, in plaats van die weg te nemen. Daarnaast is het eveneens nauwelijks aannemelijk dat Z. de informatie over en foto's van zijn vader met u deelt, aangezien u verklaart dat het openbaar bekend was dat u trainde bij de openbare orde politie en dat ook Z. dat wist (CGVS, p. 16). Gevraagd om welke reden hij dan nog zo veel informatie met u deelde, als u bij de openbare orde politie trainde en zijn vader bij de taliban zat, legt u slechts uit dat jullie heel dichte vrienden waren en hij u vertrouwde (CGVS, p. 16). Nogmaals gevraagd om welke reden hij zo veel informatie met u deelde, als het duidelijk was dat u banden had bij de openbare orde politie, herhaalt u slechts dat hij u vertrouwde en legt u uit dat Z. zich geen zorgen hoefde te maken dat te delen, omdat de overheid toch niet zo machtig waren om een district op de taliban te herwinnen (CGVS, p. 17). U verklaarde echter ook dat Z. u eveneens zei dat u de enige bent met wie hij die verhalen over zijn vader deelde (CGVS, p. 16). Daaruit blijkt dan ook allerm minst dat Z. zich geen zorgen maakte om dingen over zijn vader te delen. Zodoende kan u niet aannemelijk maken dat Z., de zoon van een commandant van de taliban, in overheidsgebied informatie deelt over zijn vader met iemand van wie hij weet dat hij banden heeft met de overheid. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over een grondoorzaak van uw vrees voor vervolging ondergraven (CGVS, p. 8-9). De foto's van u met Z., van Z. en van zijn vader kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen (zie administratief dossier, groene map, documenten 5-7 en 13). Die foto's zeggen immers niets over de link tussen die mensen op de foto en uw asielrelaas.

Ook wat de vervolging ten gevolge van die rapportering van de vader van Z. betreft, slagen uw verklaringen er niet in te overtuigen. Zo had u op de DVZ slechts op hypothetische wijze gezegd: "Ik denk dat mijn vriend mij verraden heeft bij zijn vader" (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS vertelt u echter dat u na de arrestatie van de vader van Z. een gesprek had met Z., waarin die u onmiskenbaar van verraad beschuldigde: "eens hij gearresteerd was, zei Z. me dat ik zo'n informatie met niemand heb gedeeld behalve met u, dus jij hebt de arrestatie van mijn vader veroorzaakt, jij hebt dit gerapporteerd" (CGVS, p. 8). Na de machtsovername kwam Z. twee keer met de taliban naar uw huis, waarbij hij uw vader arresteerde en naar u vroeg (CGVS, p. 9). Uw vader zat vervolgens anderhalve maand gevangen, waarna hij werd vrijgelaten op vraag van uw paternale oom en de dorpsouderen (CGVS, p. 3). Het waren bovendien net die bezoeken van Z. met de taliban die u deden besluiten, op aanraden van uw maternale oom en moeder, om Afghanistan te verlaten (CGVS, p. 9). Die verklaringen vallen nauwelijks te verzoenen met uw verklaring op de DVZ, waar u slechts een vermoeden uitte dat Z. u had verraden bij zijn vader (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Over de arrestatie en gevangenschap van uw vader, wat duidelijke vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familie zijn, had u bovendien nog niets gezegd op de DVZ (CGVS Vragenlijst, vraag 5; CGVS, p. 3). Uit al die vervolgingsfeiten ten aanzien van u en uw vader kan echter duidelijk geconcludeerd worden dat Z. u verraden zou hebben. Geconfronteerd met het nauwelijks verzoenbare karakter van uw verklaringen op de DVZ met die op het CGVS, herhaalt u slechts dat Z. tegen u zei dat u voor de arrestatie van zijn vader had gezorgd (CGVS, p. 20), waarmee u geenszins verschoning biedt voor het inconsistente karakter van uw verklaringen. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u wel dat u op de DVZ niet voldoende tijd kreeg om alles te vertellen (CGVS, p. 4) en dat niet alles werd opgeschreven – zoals de gevangenschap van uw vader en de persoonlijke vijandschap (CGVS, p. 3-4). U maakte echter geen opmerking aangaande het bovenstaande, hoewel u er uitdrukkelijk de kans toe kreeg (CGVS, p. 3-4). Bijgevolg kan u geen verschoning bieden voor het nauwelijks verzoenbare karakter van uw verklaringen, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraaft.

Ten slotte schieten uw verklaringen over uw werk voor H. S. P. en S. ruimschoots te kort op het vlak van geloofwaardigheid. U stelt dat de taliban weten dat u daar werkte omdat de foto's die u neerlegt ook op sociale media staan, en u daardoor ook risico loopt (CGVS, p. 19-20; zie administratief dossier, groene map, document 8). Op de DVZ had u verklaard dat u werkte als "privélijfwacht van H. S. P." (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS echter verklaart u dat u H. S. P., de afgevaardigde van de openbare orde politie (CGVS, p. 18), nooit persoonlijk hebt ontmoet (CGVS, p. 18-19). Die verklaring doet de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd hoe het komt dat u hem nooit hebt ontmoet, als u zijn persoonlijke bodyguard was, stelt u dat u er maar drie maanden werkte en dat anderen die in de basis waren de bodyguards van H. S. P. waren (CGVS, p. 19). Die verklaringen vallen al nauwelijks te verzoenen met uw eerdere verklaringen op de DVZ. U verklaart bovendien dat u eerder werkte voor S., de broer van H. S. P. die de controle had over de basis waar u werkte (CGVS, p. 18-19). Gevraagd of S. ook voor de overheid werkte, stelt u van niet, zegt u dat hij een zakenman was en concludeert u vaagweg: "Ik heb niet veel informatie over hem. Ik was er niet lang" (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ had gezegd voor H. S. P. te hebben gewerkt en dat u op het CGVS uitlegt dat u hem nooit had ontmoet en eerder voor S. werkte, legt u uit dat de mensen die op de

basis werkten de bodyguards van H. S. P. werden genoemd (CGVS, p. 19). Hoe dan ook blijft die uitklaring in schril contrast staan met uw verklaring op de DVZ, waar u zei dat u de “privélijfwacht van H. S. P.” was (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Daaruit kan redelijkerwijs worden afgeleid dat u hem ook persoonlijk ontmoette, bewaakte en kende. Die tegenstrijdigheid en vaagheid in uw verklaringen ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk voor H. S. P. of S.. Ook uw verdere verklaringen in verband met uw werk daar, ondergraven de geloofwaardigheid ervan. U slaagt er niet in uit te leggen om welke reden er toen nieuwe bodyguards nodig waren. Daarnaast gevraagd, legt u slechts uit dat uw neef P. u belde en vroeg er ook te komen werken, wat u vervolgens deed (CGVS, p. 19). Dat kan echter nog niet uitklaren om welke reden er nieuwe bodyguards nodig waren. Aangezien H. S. P. afgevaardigde van de openbare orde politie was, rijst de vraag om welke reden ze daar geen gewone politiemensen gebruikten om die basis te verdedigen. Daarnaast gevraagd, stelt u dat ze machtige mensen waren die bodyguards nodig hadden: “die basis heette eerste afgevaardigde kantoor van generaal D. dus hadden ze bodyguards nodig” (CGVS, p. 19). Daarmee kan u echter nog niet uitklaren om welke reden de politie die basis dan niet zelf verdedigde. Gevraagd of het een belangrijke basis van D. was, kan u er bovendien geen verdere informatie over geven (CGVS, p. 19). U verklaart dat u via uw neef P. bij dat werk was gekomen, maar weet niet hoe hij er op zijn beurt terecht was gekomen (CGVS, p. 19). Uw vage verklaringen over uw voorgehouden werk bij H. S. P. en S., ondergraven de geloofwaardigheid ervan, wat op zijn beurt het bestaan van een aan dat werk verbonden vrees voor vervolging ten opzichte van de taliban, ondermijnt. De foto’s die u neerlegt in verband met dat werk (zie administratief dossier, groene map, document 8) kunnen die vaststellingen niet ombuigen. Uit die foto’s kan immers niet worden afgeleid in welke context die werden genomen en of die al dan niet in scène gezet werden. Documenten kunnen uw verklaringen bovendien pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden.

U verklaart dat de taliban dachten dat u zich bij de oppositie in Panshir had aangesloten (CGVS, p. 3). Ze hielden uw vader anderhalve maand gevangen na uw vertrek en lieten hem weer vrij nadat ze beseften dat u niet meer in Afghanistan was (CGVS, p. 3). Op basis van die door u verklaarde kortstondige verdenking van de taliban dat u zich bij de oppositie in Panshir zou hebben aangesloten, kan er evenmin een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde ten opzichte van de taliban vastgesteld worden. U verklaart immers zelf dat de taliban na een geüploade foto van u op Facebook doorhadden dat u niet meer in Afghanistan was (CGVS, p. 3). Daarnaast slaagt u er niet in te overtuigen dat u omwille van uw voorgehouden werk of bezigheden in Afghanistan reeds in het vizier van de taliban zou zijn gekomen (zie boven), wat een dergelijke verdenking gericht aan uw persoon zou rechtvaardigen. Zodoende kan die verklaarde verdenking geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde.

U verklaart dat u lid was van het nationale pankrationteam van Afghanistan (CGVS, p. 12). De documenten en foto’s in verband met uw sport pankration (zie administratief dossier, groene map, documenten 3-4) kunnen slechts aantonen dat u die sport uitoefende in Afghanistan en dat u deelnam aan wedstrijden en toernooien, wat niet wordt betwist door het CGVS. Op basis van de door u voorgelegde documenten ter staving van het feit dat u aan pankration deed, kan er echter niet zonder meer worden geconcludeerd dat u ook daadwerkelijk in het nationale pankrationteam zat. Wat er ook van zij, uit de landeninformatie waar het CGVS over beschikt (zie administratief dossier, blauwe map, Afghanistan Targeting of Individuals) blijkt geenszins dat mannelijke sportbeoefenaars – of die nu in het nationale team zaten of niet – specifiek gevisieerd zouden worden of dat sportbeoefening door mannen als problematisch wordt beschouwd. Dat rapport stelt bovendien dat vrouwelijke sportbeoefenaars hun sport konden blijven uitoefenen na de machtsovername door de taliban (zie administratief dossier, blauwe map, Afghanistan Targeting of Individuals, p. 114-115). Het feit dat de eventuele visering van mannelijke sportbeoefenaars niet wordt besproken, zorgt ervoor dat er allesbehalve kan afgeleid worden dat het beoefenen van sport als dusdanig, noch eventuele lidmaatschap van het voormalige nationale team, actueel wordt beschouwd als tegenstrijdig met de waarden en normen in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. U legt zelf geen objectieve informatie neer waaruit blijkt dat sportbeoefenaars in het algemeen of leden van het nationale pankrationteam in het bijzonder gevisieerd worden. Zodoende kan uw verklaarde lidmaatschap van het nationale pankrationteam of het feit dat u pankration uitoefende evenmin aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde.

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopieën van uw paspoort en elektronische taskara (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2) tonen hoogstens uw nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. De foto’s van uw vader in de gevangenis (zie administratief dossier, groene map, document 12) kunnen de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag evenmin herstellen. Uit die foto’s kan niet worden afgeleid dat die persoon die erop te zien is uw vader zou zijn. Die foto’s zeggen bovendien niets over de precieze plaats waar die foto’s werden genomen, of dat daadwerkelijk in de gevangenis was of om welke reden die persoon in de gevangenis zat. U of uw advocaat lieten het bovendien na te duiden over welke gevangenschap van uw vader het precies ging: die in verband met de vijandschap met H. I. of die in verband met uw problemen met Z. (zie administratief dossier, groene map, document 10).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de EASOAfghanistanSecuritySituationUpdatevanseptember2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, dCOIFocus Afghanistan, Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774

burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal

conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Cit

ry_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben

verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de

provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Aanvullende stukken

2.3.1. Op 24 februari 2026 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus”, november 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van januari 2026.

In de COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023 wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

2.3.2. Op 24 februari 2026 legt verzoeker een aanvullende nota neer. Hij gaat hierin uitvoerig in op de humanitaire situatie in Afghanistan, waarbij hij zich beroept op recente landeninformatie en VN-rapporten waaruit volgens hem blijkt dat de taliban internationale hulp zouden misbruiken, belemmeren of omleiden.

Verzoeker verwijst met betrekking tot de humanitaire situatie in Afghanistan naar de volgende bronnen:

- *Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Human Rights Council 13 mei 2024, A/HRC/56/25*;
- OHCHR, «*Treaty on crimes against humanity: States must give Afghan women a central voice and recognise gender apartheid*», Experts say, 19 januari 2026;
- OCHA, «*Afghanistan: Humanitarian Access Snapshot (December 2025)*», 29 januari 2026;
- UNHCR, «*UNHCR seeks support for solutions as 5.4 million Afghans return since late 2023*», 13 februari 2026;
- V. MISHRA, «*Afghanistan's crisis deepens as human rights recede and aid funding falls*», UN News, 10 december 2025;
- J. DARCY, K. MERKEL, E. LEONARDI, O. NEMAT, T. NELIS, R. LEWIN, A. JACKSON, S. SHABAB en A. HALLAM, «*Inter-Agency Humanitarian Evaluation of the Response to the Crisis in Afghanistan*», 25 september 2024;
- H. ALLAM, «*Afghanistan's shrinking humanitarian aid: navigating fragmentation and access barriers*», Development Aid, 30 september 2025;
- SIGAR, «*A Broken Aid System: Delivering U.S. Assistance to taliban-Controlled Afghanistan*», augustus 2025;
- SIGAR, «*Forensic Audit – Final Report: Seventeen Years of Reconstruction Oversight*», december 2025
- P. GOSSMAN, «*How US-Funded Abuses Led to Failure in Afghanistan*», Human Rights Watch, 6 juli 2021;
- Human Rights Watch, «*World Report 2026 – Afghanistan: Events of 2025*»;
- Human Rights Watch, «*Afghanistan: taliban Repression Intensifies*», 3 februari 2026;
- Middle East Media Research Institute, «*Afghan Islamic Religious Scholars and Ordinary Afghans, Legalizes Slavery, Stipulates Differential Punishments for taliban's New Criminal Procedure Code*», 13 februari 2026;
- «*New taliban penal code puts husbands on par with 'slave masters' and legalises domestic violence*», The Independent, 15 februari 2026;
- International Rescue Committee, «*IRC expands food assistance in Afghanistan as 4.7 million people face starvation*», 13 januari 2026;
- M. YUNUS YAWAR en S. HASSIB, «*Content to die: Afghanistan's hunger crisis worsened by winter, aid cuts*», Reuters, 20 januari 2026;
- Europese Raad, «*Afghanistan, Afghanistan-EU-response*», 29 oktober 2025.

Hij betoogt eveneens dat zijn verwesterde levensstijl hem persoonlijk blootstelt aan risico bij terugkeer. Hij legt een aantal aanvullende stukken neer, in het bijzonder foto's van zijn sportklas, foto's van M. K. en verzoeker, een arbeidscontract van M. K. bij de politie, en een paar foto's van zichzelf samen met verschillende vrouwen.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd omdat hij verantwoordelijk wordt gehouden voor het doorgeven van informatie aan de politie. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij de tolk of een bepaalde vraag niet begreep (notities van het persoonlijk onderhoud van 4 januari 2024 (verder "NPO"), p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (NPO, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij de gelegenheid heeft gehad om alles te vertellen, en dat hij alle vragen en de tolk goed begrepen heeft (NPO, p. 20). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze een impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen.

Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.4.2. Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielaanvraag. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn de volgende:

- Hij voert een persoonlijke vijandschap aan met H. I., maar hij had dit op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet vermeld, ondanks de uitdrukkelijke vragen om alle relevante problemen toe te lichten (Vragenlijst CGVS, vragen 5 en 7). Zijn latere bewering dat hij dit wél zou hebben gezegd maar dat men het niet noteerde (NPO, p. 4) vindt geen enkele ondersteuning in het dossier, waarover bovendien niets in zijn verklaringen staat (Vragenlijst CGVS, vragen 5-8), en hij maakte evenmin bezwaar toen zijn verklaringen werden voorgelezen of wanneer hem werd gevraagd of hij nog iets wilde toevoegen (Vragenlijst CGVS, vraag 8). Dat hij deze vijandschap op de DVZ volledig onbenoemd liet, is niet aannemelijk en ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van zowel deze vijandschap als de daaruit voortvloeiende persoonlijke vervolgingsvrees (NPO, p. 9-10).

- Het is bijzonder onaannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan nog problemen zou ondervinden in verband met de persoonlijke vijandschap tussen zijn familie en H. I., de man van zijn tante:

- Uit zijn verklaringen blijkt dat hij dertien of veertien jaar oud was toen zijn paternale oom B. in het kader van die vijandschap werd gedood (NPO, p. 10), wat betekent dat dit incident plaatsvond tussen 2011 en 2013. Wanneer gevraagd wordt of zijn vader nadien nog persoonlijke problemen heeft gekend omwille van die vijandschap, slaagt hij er niet in een incident te noemen, behalve dat zijn vader er vroeger voor in de gevangenis zat (NPO, p. 11-12);
- Hij stelt wel dat H. I. en diens handlangers Z., E. en S. zich momenteel nog in Afghanistan bevinden (NPO, p. 12) en dat S., de broer van H. I., zich bij de taliban heeft aangesloten (NPO, p. 12). Hij verklaart bovendien dat hij hen vreest omdat zij alles over hem weten en hem bij terugkeer zouden onthoofden (NPO, p. 12). Zijn vader woonde en werkte echter sinds zijn vertrek en na de machtsovername nog steeds in Kabul, waar de taliban hem nog lastigvallen (NPO, p. 5-6). Wanneer hem wordt gevraagd waarom zijn vader geen verdere problemen met H. I. heeft gehad sinds de machtsovername, terwijl hijzelf nog een persoonlijke vrees voor vervolging koestert, verklaart hij dat H. I. en de zijnen wachten op een reactie van zijn vader (NPO, p. 12). Deze verklaring ondergraaft volgens de beoordeling het bestaan van een vrees voor vervolging in zijn hoofde: indien H. I. en zijn handlangers uit eigen beweging actie wilden ondernemen tegen zijn vader of familie wegens de vijandschap, hadden zij daartoe alle kansen gehad. Dat dit niet gebeurt, ondergraaft eveneens het bestaan van een vrees voor vervolging voor hem of zijn familieleden. Zolang zijn vader – of hijzelf bij terugkeer – niets tegen hen onderneemt, lijkt er volgens zijn eigen verklaringen geen reden om wraakacties te vrezen.
- Aangezien zijn vader, die persoonlijk betrokken was bij de vijandschap (NPO, p. 10-11), tot op heden zonder problemen in Afghanistan woont, is er geen reden om aan te nemen dat hijzelf, die destijds een kind van dertien of veertien was (NPO, p. 10), bij terugkeer wél problemen zou ondervinden. Dit alles ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees voor vervolging omwille van de vijandschap met H. I., waarvan de geloofwaardigheid op zich reeds aangetast was.
- Hij stelt dat hij H. I. en de zijnen vreest omdat zij alles over hem en zijn beweerde diensten voor de openbare orde politie weten (NPO, p. 12). Aangezien echter wordt beargumenteerd dat aan zijn verklaringen over dat werk geen geloof kan worden gehecht, wordt ook deze vrees ondermijnd. Daardoor slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zou moeten koesteren tegenover H. I. en diens omgeving, waaronder een lid van de taliban.
- De documenten die na zijn persoonlijk onderhoud door zijn advocaat werden bezorgd met betrekking tot de vijandschap en de dood van zijn paternale oom B. (zie administratief dossier, groene map, document 11; NPO, p. 4) kunnen de eerdere vaststellingen evenmin weerleggen. Die documenten zijn grotendeels gebaseerd op de verklaringen van zijn andere paternale oom N., die daarin een zekere M. aanklaagt voor de moord op B. (Z.). Aan dergelijke documenten kan geen objectieve bewijswaarde worden gehecht, waardoor ze zijn verklaringen niet ondersteunen.

De delen die niet op die verklaringen steunen, betreffen louter oproepingsbevelen gericht aan verschillende personen, waaronder M., de vermeende dader. Zulke documenten zeggen evenwel niets over de resultaten van het onderzoek naar de aanklacht van N. tegen M., die hij in zijn eigen verklaringen zelfs niet noemde (NPO, p. 1-22). Bovendien wordt hijzelf nooit genoemd in die documenten, waardoor ze geen link vormen met zijn persoonlijke asielrelaas of met zijn beweerde vrees voor vervolging ten gevolge van de vijandschap;

- Het feit dat deze documenten gedateerd zijn tussen 13 Asad 1390 en 5 Dalwa 1394 (i.e. 4 augustus 2011 en 25 januari 2016; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 1 en 2) en verwijzen naar 4 Jawza 1390 als datum van de moord op B. (i.e. 25 mei 2011; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 3), toont aan dat deze gebeurtenissen reeds lang geleden plaatsvonden. In de door hem voorgelegde documenten zijn geen aanwijzingen te vinden dat de moord kaderde in een

voortdurende problematiek van bloedwraak. Zelfs indien aan de moord en de vijandschap geloof zou worden gehecht, volgt uit zijn verklaringen of documenten niet dat hij daarvoor nu een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren.

- Documenten hebben pas enige bewijswaarde wanneer de verklaringen die zij moeten staven geloofwaardig worden bevonden. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Afghaanse 'officiële' documenten in Afghanistan en daarbuiten zeer gemakkelijk op onregelmatige wijze kunnen worden verkregen en vaak niet van echte documenten te onderscheiden zijn. De bewijswaarde van dergelijke documenten is daarom bijzonder relatief en kan de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn relaas niet herstellen.

- Zijn verklaringen over de vraag van commandant S. en zijn vermeende dienst aan de openbare orde politie worden als onaannemelijk en ongelooftwaardig beschouwd. Hij zegt dat hij naast zijn club in Karte Char ook trainde bij de openbare orde politie tussen Dehmazang en Now Abad (NPO, p. 12-13), waar commandant S. hem zou hebben leren kennen en gevraagd om informant te zijn (NPO, p. 13).

Hij kan echter niet duidelijk uitleggen waarom hij precies bij de openbare orde politie moest trainen. Zijn antwoorden — dat hij lid was van het nationale team, dat veel voorbereiding nodig was en dat hij op verschillende plaatsen moest trainen (NPO, p. 13) — blijven vaag en verduidelijken dit niet. Ook zijn verklaring dat de openbare orde politie nog nieuw waren en nog aan het trainen waren (NPO, p. 13) geeft geen overtuigende reden. Dat ondergraaft reeds de gestelde aanleiding voor het contact met commandant S. en de daaropvolgende problemen met de taliban (NPO, p. 8-9).

De documenten die hij voorlegt om zijn pankrationactiviteiten te staven (administratief dossier, groene map, document 3) tonen enkel felicitaties van de Afghaanse pankrationfederatie en het hoofdkwartier van veiligheid en openbare orde, maar bewijzen niet dat hij daadwerkelijk bij de openbare orde politie trainde of dat er een link is met zijn asielaas.

- Hij kan niet overtuigend toelichten waarom de commandant hem om die taak vroeg, zeker aangezien hij zelf had verklaard dat hij op slechts vijf à zeven minuten van de openbare orde politie woonde (NPO, p. 13). Zijn verklaring dat gangsters zouden vluchten zodra ze de politie zagen en dat commandant S. hem daarom vroeg om vooraf informatie te geven, blijft ontoereikend en vertoont interne tegenstrijdigheden (NPO, p. 14). Wanneer hem wordt voorgehouden dat de commandant even goed zijn eigen personeel had kunnen inzetten, herhaalt hij zijn eerdere uitleg en voegt hij toe dat de politie ook zelf mensen arresteerde (NPO, p. 14). Dat botst echter met zijn eerdere bewering dat de politie net niets kon ondernemen omdat de gangsters hen onmiddellijk herkenden (NPO, p. 14).

Wanneer hem vervolgens wordt gevraagd waarom er dan toch een buitenstaander nodig was als de politie zelf al mensen arresteerde, kan hij slechts enkel voorbeelden geven van latere arrestaties (NPO, p. 14), maar geen heldere reden geven waarom zijn tussenkomst noodzakelijk was. Hij slaagt er dus niet in uit te leggen waarom de openbare orde politie een buitenstaander om informatie zou vragen voor taken die zij volgens zijn eigen verklaringen ook zelf uitvoerden. Daardoor wordt de aannemelijkheid van zijn bewering dat commandant S. die opdracht aan hem gaf verder ondergraven.

- Hij legt bijzonder onaannemelijke verklaringen af over het specifieke geval van Z., over wiens vader hij informatie doorgaf aan commandant S., wat uiteindelijk tot zijn vertrek uit Afghanistan heeft geleid (NPO, p. 8-9):

- Het is weinig geloofwaardig dat Z. met zijn moeder, broer en zussen in Kabul, in overheidsgebied, zou wonen terwijl zijn vader talibancommandant is in de provincie Khost (NPO, p. 14-15). Wanneer hem wordt gevraagd waarom dat zo was, antwoordt hij dat hij het niet weet (NPO, p. 15). Geconfronteerd met de merkwaardigheid daarvan, herhaalt hij dat en verklaart hij zelfs dat de vader van Z. één, twee of drie keer per maand naar zijn huis in Kabul kwam (NPO, p. 16), wat de onaannemelijkheid van de situatie enkel vergroot.
- Het is nauwelijks aannemelijk dat Z. informatie en foto's van zijn vader met hem zou delen, aangezien hij zelf verklaart dat het openbaar bekend was dat hij bij de openbare orde politie trainde en dat ook Z. daarvan op de hoogte was (NPO, p. 16). Op de vraag waarom Z. dan toch zoveel informatie met hem deelde, antwoordt hij enkel dat ze zeer dichte vrienden waren en dat Z. hem vertrouwde (NPO, p. 16). Wanneer opnieuw wordt gevraagd waarom die vertrouwelijkheid zou bestaan ondanks zijn banden met de openbare orde politie, herhaalt hij datzelfde antwoord en voegt hij toe dat Z. zich geen zorgen hoefde te maken omdat de overheid toch niet machtig genoeg was om een district op de taliban te herwinnen (NPO, p. 17).
- Hij verklaart dat Z. hem had gezegd dat hij de enige was met wie hij zulke verhalen over zijn vader deelde (NPO, p. 16), wat allermintst wijst op iemand die zich geen zorgen maakte. Zo slaagt hij er niet in aannemelijk te maken dat de zoon van een talibancommandant in overheidsgebied gevoelige informatie over zijn vader zou delen met iemand van wie hij wist dat die banden had met de overheid. Dit

ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over een grondoorzaak van zijn vrees voor vervolging (NPO, p. 8-9).

- De foto's van hem met Z., van Z. en van diens vader (administratief dossier, groene map, documenten 5-7 en 13) zeggen niets over de link tussen de personen op de foto's en zijn asielrelaas.

- Wat de vervolging betreft naar aanleiding van de rapportering over de vader van Z., slagen zijn verklaringen er niet in te overtuigen. Op de DVZ verklaarde hij slechts hypothetisch: *"Ik denk dat mijn vriend mij verraden heeft bij zijn vader"* (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS stelt hij echter dat Z. hem na de arrestatie van diens vader rechtstreeks beschuldigde: *"eens hij gearresteerd was, zei Z. me dat ik zo'n informatie met niemand heb gedeeld behalve met u, dus jij hebt de arrestatie van mijn vader veroorzaakt, jij hebt dit gerapporteerd"* (NPO, p. 8). Na de machtsovername kwam Z. twee keer met de taliban naar zijn huis, waarbij zijn vader werd gearresteerd en naar hem werd gevraagd (NPO, p. 9). Zijn vader zat vervolgens anderhalve maand gevangen en werd pas vrijgelaten op vraag van zijn paternale oom en de dorpsouderen (NPO, p. 3). Die bezoeken deden hem, op aanraden van zijn maternale oom en moeder, besluiten Afghanistan te verlaten (NPO, p. 9). Deze elementen zijn moeilijk te verzoenen met zijn eerdere verklaring op de DVZ, waar hij geen sprake maakte van concrete feiten maar enkel een vermoeden uitte (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Over de arrestatie en gevangenschap van zijn vader — duidelijke vervolgingsfeiten — verklaarde hij bovendien niets op de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 5; NPO, p. 3). Uit deze feiten blijkt nochtans duidelijk dat Z. hem zou hebben verraden. Wanneer hij wordt geconfronteerd met de inconsistenties tussen zijn verklaringen op de DVZ en die op het CGVS, herhaalt hij slechts dat Z. hem had gezegd dat hij verantwoordelijk was voor de arrestatie van zijn vader (NPO, p. 20). Daarmee biedt hij geen afdoende uitleg voor de tegenspraken. Hoewel hij bij aanvang van zijn onderhoud op het CGVS stelde dat hij op de DVZ niet voldoende tijd kreeg en dat niet alles werd opgeschreven (NPO, p. 3-4), maakte hij geen opmerking over deze specifieke inconsistenties, hoewel hij daartoe uitdrukkelijk de kans kreeg (NPO, p. 3-4). Bijgevolg kan hij geen afdoende verklaring bieden voor het nauwelijks verzoenbare karakter van zijn verklaringen.

- Zijn verklaringen over zijn werk voor H. S. P. en S. schieten ruimschoots te kort op het vlak van geloofwaardigheid:

- Hij stelt dat de taliban weten dat hij daar werkte omdat de foto's die hij neerlegt ook op sociale media circuleren, waardoor hij risico loopt (NPO, p. 19-20; zie administratief dossier, groene map, document 8). Op de DVZ verklaarde hij dat hij werkte als *"privélijfwacht van H. S. P."* (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS zegt hij echter dat hij H. S. P., de afgevaardigde van de openbare orde politie (NPO, p. 18), nooit persoonlijk heeft ontmoet (NPO, p. 18-19). Wanneer hem wordt gevraagd hoe dat mogelijk is als hij diens persoonlijke bodyguard was, stelt hij dat hij slechts drie maanden werkte en dat anderen op de basis de bodyguards van H. S. P. waren (NPO, p. 19). Dit valt moeilijk te rijmen met zijn eerdere DVZ-verklaring. Hij verklaart bovendien dat hij eerder werkte voor S., de broer van H. S. P. die de controle had over de basis (CGVS, p. 18-19). Wanneer wordt gevraagd of S. voor de overheid werkte, zegt hij van niet, noemt hem een zakenman en besluit vaag: *"Ik heb niet veel informatie over hem. Ik was er niet lang"* (NPO, p. 19). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen zijn DVZ-verklaring — waarin hij stelde de *"privélijfwacht van H. S. P."* te zijn (Vragenlijst CGVS, vraag 5) — en zijn uitleg op het CGVS, beweert hij dat iedereen die op de basis werkte *"bodyguard van H. S. P."* werd genoemd (NPO, p. 19). Dit blijft echter moeilijk te verzoenen met de eerdere, veel specifiekere DVZ-verklaring, waaruit redelijkerwijs volgt dat hij H. S. P. persoonlijk ontmoette en bewaakte.
- Hij kan niet verklaren waarom er nieuwe bodyguards nodig waren; hij legt enkel uit dat zijn neef P. hem vroeg er te komen werken (NPO, p. 19). Dat verklaart echter niet waarom er extra bodyguards nodig waren. Ook rijst de vraag waarom, als H. S. P. afgevaardigde van de openbare orde politie was, geen gewone politiemensen werden ingezet om de basis te beveiligen. Op die vraag antwoordt hij slechts dat het om *"machtige mensen"* ging die bodyguards nodig hadden en *"die basis heette eerste afgevaardigde kantoor van generaal D. dus hadden ze bodyguards nodig"* (NPO, p. 19). Daarmee blijft evenwel onduidelijk waarom de politie die basis niet zelf verdedigde.
- Gevraagd of het een belangrijke basis van Dostum was, kan hij geen verdere uitleg geven (NPO, p. 19). Hij verklaart dat hij via zijn neef P. aan het werk kwam, maar weet niet hoe P. er zelf belandde (NPO, p. 19). Zijn vage en tegenstrijdige verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van zijn beweerde werk en daarmee ook het bestaan van een daarop gebaseerde vrees voor vervolging door de taliban;
- De foto's die hij neerlegt (administratief dossier, groene map, document 8) kunnen deze vaststellingen niet weerleggen. Uit die foto's kan immers niet worden afgeleid in welke context ze genomen zijn of ze mogelijk in scène zijn gezet. Bovendien kunnen documenten pas ondersteunen wanneer de verklaringen zelf geloofwaardig bevonden worden.

- Hij verklaart dat de taliban dachten dat hij zich bij de oppositie in Panshir had aangesloten (NPO, p. 3). Na zijn vertrek hielden zij zijn vader anderhalve maand gevangen en lieten hem vrij toen zij begrepen dat hij niet meer in Afghanistan was (NPO, p. 3). Deze kortstondige verdenking kan echter geen gegronde vrees voor vervolging aantonen, temeer daar hij zelf verklaart dat de taliban via een Facebook-foto zagen dat hij het land had verlaten (NPO, p. 3).

Aangezien hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn beweerde bezigheden in Afghanistan al in het vizier van de taliban stond (zie boven), kan deze gestelde verdenking niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

- Hij verklaart dat hij lid was van het nationale pankrationteam van Afghanistan (NPO, p. 12):

- De documenten en foto's die hij neerlegt (administratief dossier, groene map, documenten 3-4) tonen enkel aan dat hij pankration beoefende en deelnam aan wedstrijden, wat door het CGVS niet wordt betwist. Op basis van die stukken kan echter niet worden vastgesteld dat hij daadwerkelijk deel uitmaakte van het nationale team.
- Uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, blauwe map, *Afghanistan Targeting of Individuals*) blijkt geenszins dat mannelijke sportbeoefenaars — of zij nu tot een nationaal team behoren of niet — geïdentificeerd zouden worden of dat sportbeoefening door mannen als problematisch wordt beschouwd. Dat rapport vermeldt zelfs dat vrouwelijke sportbeoefenaars hun sport konden blijven uitoefenen na de machtsovername door de taliban (administratief dossier, blauwe map, *Afghanistan Targeting of Individuals*, p. 114-115). Het ontbreken van enige aanwijzing dat mannelijke sporters worden geïdentificeerd, verhindert dan ook de conclusie dat sportbeoefening of lidmaatschap van een nationaal team strijdig zou zijn met de waarden en normen onder het talibanregime. Verzoeker legt zelf geen objectieve informatie neer waaruit blijkt dat sportbeoefenaars in het algemeen, of leden van het nationale pankrationteam in het bijzonder, geïdentificeerd worden. Zijn beweerde lidmaatschap van het nationale team, noch het feit dat hij pankration beoefende, kan daarom aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

2.4.3. Verzoeker stelt dat de persoonlijke vijandschap tussen zijn familie en H. I. al bestond voordat hij geboren werd, dat hij dit zijn hele leven gekend heeft en dat geïntegreerd heeft, en dat het niet zo voor de hand liggend was dat hij dat tijdens het korte DVZ-interview spontaan moest vermelden. Dit argument kan niet worden gevolgd: ook wanneer een conflict voor een verzoeker als vanzelfsprekend aanvoelt, blijft het diens verantwoordelijkheid om alle relevante feiten die tot het vertrek hebben geleid te melden wanneer daar uitdrukkelijk naar wordt gevraagd, zoals bij de vragen in de CGVS-vragenlijst naar alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, en al zijn problemen met zijn autoriteiten, medeburgers en problemen van algemene aard. Het gaat hier bovendien niet om een detail, maar om een kernelement van verzoekers vluchtrelaas waarop hij zijn vrees voor vervolging baseert; het is niet aannemelijk dat een dergelijk essentieel element niet zou worden vermeld wanneer, zoals blijkt uit de vragenlijst CGVS in het administratief dossier, meerdere open vragen daartoe de gelegenheid gaven. Bovendien is zijn huidige verklaring dat het niet voor de hand liggend was om dit specifiek te melden tegenstrijdig met zijn eerdere bewering dat hij het wél zou hebben aangehaald maar dat DVZ-medewerkers dit niet hebben genoteerd (NPO, p. 4). Deze tegenstrijdigheid ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn relaas verder.

Dat verzoeker achteraf documenten voorlegt, kan het ontbreken van een vermelding van de familiale vijandschap tijdens het gehoor bij DVZ niet herstellen. Dat verzoeker de bloedvete niet aanhaalde tijdens het DVZ-interview ondergraaft de geloofwaardigheid van dit element van zijn relaas.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte concludeert dat zijn vader “zonder problemen” in Afghanistan zou wonen, aangezien hij volgens verzoeker tweemaal werd gevangengezet, de familie moest verhuizen en tot op heden door de taliban zou worden lastiggevallen, en dat bovendien geen rekening wordt gehouden met de mechanismen van bloedvetes zoals beschreven in EUAA rapporten.

Dit betoog kan echter niet worden gevolgd. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat het incident waarbij zijn oom B. werd gedood reeds plaatsvond tussen 2011 en 2013 (NPO, p. 10), en dat verzoeker sindsdien geen enkel concreet, recent incident kon noemen waarbij H. I. of diens familieleden nog actie tegen hem of zijn familie hebben ondernomen (NPO, p. 11-12). Wanneer hem werd gevraagd of zijn vader na dat incident nog problemen met hen heeft gehad, kon verzoeker geen enkel feit aanduiden, behalve een oudere gevangenisstraf waarvan hij ook niet duidelijk kon aangeven wanneer en waarom zij werd opgelegd (NPO, p. 11-12). Bovendien blijkt dat verzoekers vader, die volgens verzoeker zelf de persoon was die daadwerkelijk betrokken was bij het verleden van deze ruzie, na de machtsovername zonder verdere problemen met H. I. of diens familie in Kabul kon blijven wonen (NPO, p. 5-6). Dat er algemene problemen met de taliban zouden zijn, toont geen specifieke intentie tot wraak vanwege de andere familie, en bevestigt dus niet dat de vetekwestie nog een rol speelt. Indien H. I. of zijn handlangers inderdaad, zoals verzoeker beweert, nog in Afghanistan aanwezig zijn en wachten op een reactie van zijn vader (NPO, p. 12), dan valt niet in te zien

waarom zij in al die jaren geen enkele actie tegen de vader hebben ondernomen. Dit ondersteunt de conclusie dat er geen actuele vervolgingsintentie meer bestaat.

De algemene informatie uit de EUAA en EASO rapporten toont enkel hoe bloedvetes in Afghanistan kunnen verlopen, maar kan alleen gewicht hebben wanneer er ook actuele en geloofwaardige feiten zijn die aantonen dat dit in dit specifieke geval nog speelt. Dergelijke feiten ontbreken volledig in verzoekers dossier. Ook het argument dat verzoeker nu meerderjarig en oudste zoon is, volstaat niet: er zijn geen aanwijzingen dat H. I. of zijn familie nog enige belangstelling voor hem tonen of dat hij ooit rechtstreeks is benaderd. De Raad volgt dan ook de conclusie van de bestreden beslissing dat er geen actuele, persoonlijke of reële vrees voor vervolging bestaat op basis van de gestelde bloedvete.

Verzoeker betoogt dat de neergelegde aanklacht en oproepingsbrieven betreffende de dood van zijn oom langs vaderzijde – een begin van bewijs vormen die zijn verklaringen ondersteunen, en dat de bestreden beslissing ten onrechte, via een algemene verwijzing naar corruptie en documentenfraude in Afghanistan, hun bewijswaarde minimaliseert, in strijd met het arrest van het Hof van Justitie van 10.06.2021 (C 921/19).

Verzoeker gaat met dit betoog niet in op de specifieke vaststellingen in de bestreden beslissing over de aanklacht en de oproepingsbrieven, die voortvloeien uit het administratief dossier. De Raad stelt net als verweerder vast dat de aanklachtdocumenten grotendeels zijn opgesteld op basis van verklaringen van verzoekers oom N., en dus geen objectieve bewijswaarde hebben. De oproepingsbevelen tonen enkel aan dat bepaalde personen, waaronder M., werden opgeroepen, zonder enige aanwijzing over het resultaat van dat onderzoek. Zoals verweerder reeds opmerkt, dateren deze documenten tussen 2011 en 2016, en verwijzen naar 25 mei 2011 als datum van de moord. Enige link met verzoekers huidige situatie ontbreekt in deze documenten. Verzoeker toont met de neergelegde aanklacht en oproepingsbrieven geen actuele dreiging of betrokkenheid van H. I. aan. Daarnaast gaat verzoeker evenmin in op de vaststellingen die volgen uit de voorgelegde COI-informatie over corruptie en documentenfraude in Afghanistan, waaruit blijkt dat officiële documenten in Afghanistan vaak op niet-reguliere wijze kunnen worden verkregen, zodat aan documenten die inhoudelijk al geen aanwijzing bevatten van een actuele bedreiging, slechts beperkte bewijswaarde kan worden gehecht. De motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, vindt steun in het administratief dossier en blijft overeind.

Verzoeker voert aan dat de UNHCR richtlijnen van februari 2023 en de EUAA “*Country Guidance*” (januari 2023) aantonen dat Afghanen met een link met het voormalige regime — waaronder volgens hem ook personen die trainden bij of informatie doorgaven aan de openbare ordepolitie — een verhoogd risico lopen, en dat zijn brieven, foto’s en sportdocumenten voldoende bewijs vormen van zijn betrokkenheid en dus van een verhoogde beschermingsnood.

De Raad kan verzoeker niet volgen. Hij toont nergens aan dat hij informant was ten behoeve van het voormalige regime: zijn verklaringen daarover blijven vaag en tegenstrijdig, en worden niet ondersteund door de inhoud van de neergelegde foto’s en brieven, die enkel sportprestaties tonen maar geen enkele aanwijzing bieden dat hij informatie doorgaf voor de openbare ordepolitie. Dat één van deze certificaten zou weergeven dat verzoeker “*medewerker van het hoofdkwartier van veiligheid en openbare orde*” is, vormt nog geen voldoende bewijs van zijn rol als informant. Bovendien legt verzoeker slechts foto’s van de certificaten neer, die gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden en waarvan de bewijswaarde aldus gering is. Verzoeker laat verder de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing onbeantwoord, zoals dat hij geen geloofwaardige redenen kon geven waarom hij bij de politie zou hebben getraind, waarom de politie een buitenstaander als informant nodig zou hebben gehad, en waarom zijn stukken geen operationele band met het vorige regime aantonen. Nazicht van de gegevens in het administratief dossier bevestigt deze vaststellingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij onder het door UNHCR beschreven risicoprofiel valt.

Verzoeker legt bijkomende foto’s neer, waarop het arbeidscontract van commandant S. K. met de politie; verzoeker samen met deze commandant; en een foto van verzoekers pankrationklas in een politielokaal te zien zouden zijn. Deze foto’s zouden volgens hem duidelijk aantonen dat S. K. zowel pankrationtrainer als commandant van de openbare ordepolitie was, en dat hierdoor zonder twijfel een band bestond tussen hemzelf en de politie, wat volgens hem verklaart waarom het nationale pankrationteam in politielokalen trainde.

De Raad stelt vast dat deze foto’s hoogstens verzoekers aanwezigheid in een sportomgeving met een politiecommandant kunnen aantonen en geen enkel element bevatten dat wijst op een eigen functie, taak of opdracht binnen de openbare ordepolitie.

Verzoeker stelt dat zijn relaas over Z. en diens vader wel degelijk past binnen de Afghaanse context. Hij verwijst in dit kader naar een rapport van EASO en richtlijnen van de UNHCR.

De Raad kan verzoeker niet volgen. Terecht wordt in de bestreden beslissing gewezen op concrete interne inconsistenties in verzoekers eigen verklaringen, zoals het ontbreken van enige logische uitleg voor het door hem beschreven scenario waarin het gezin van een talibancommandant langdurig in Kabul, dat onder

regeringscontrole stond, zou wonen en de commandant dit gezin bovendien meerdere keren per maand zou bezoeken (NPO, p. 14–16). Ook kan verzoeker niet verklaren waarom Z., die volgens hem wist dat hij trainde bij de openbare ordepolitie, gevoelige informatie en foto's over zijn vader zou delen, terwijl verzoeker tegelijk stelt dat hij "de enige" was aan wie Z. dit toevertrouwde (NPO, p. 16–17). Deze inconsistenties raken rechtstreeks aan de kern van het relaas en mogen volgens de UNHCR-richtlijnen wel degelijk tot twijfel leiden over de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. De verwijzing naar een algemeen COI-rapport, waaruit blijkt dat de taliban in 2020 en 2021 reeds een aanzienlijk deel van het Afghaanse grondgebied controleerden, doet geen afbreuk aan het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers specifieke verklaringen over Z. en diens vader.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, maakt verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk omdat hij verantwoordelijk wordt gehouden voor het doorgeven van informatie aan de politie

2.4.4. Verzoeker voert daarnaast een vrees voor vervolging aan omdat hij bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd. Op grond van de beschikbare informatie, komt de Raad tot de volgende beoordeling. Op grond van de beschikbare informatie, komt de Raad tot de volgende beoordeling.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke

madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende

interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 32 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 30).

In de periode van 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘hudud’- en ‘qisas’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 43 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘Zina’ is één van de ‘hudud’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*” waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde Country Focus van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet-naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met ‘niet-mahram’ personen (EUAA, “*Afghanistan - Country*

Focus”, januari 2026, p. 43-44). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesies onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, “*taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 20; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 25; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om ‘immorele inhoud’ te bestrijden (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uitten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren

gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofitteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022*, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*". Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geviseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51). Stigmatisering

is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

In casu wijst verzoeker op zijn integratie in België en de algemene situatie voor terugkeerders uit het westen. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren in 1998 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij is een praktiserend soennitisch moslim (Verklaring DVZ, punt 9; NPO, p. 5), hij is in Afghanistan naar school gegaan tot de 12^e graad (Verklaring DVZ, punt 11; NPO, p. 5), en beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan waarmee hij regelmatig contact onderhoudt (Verklaring DVZ, punten 13 en 19; NPO, p. 5-7). Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2021 (Verklaring DVZ, punt 42; NPO, p. 5). Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker ongeveer 23 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft

aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban. Het loutere feit dat hij meer dan drie jaar in België verblijft, Nederlandse lessen volgt en feest betekent niet dat hij om deze redenen zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Verzoeker beweert dat hij verloofd is met een vrouw die erkend Afghaans vluchteling is in België (Verklaring DVZ, punten 16b en 17; NPO, p. 7). In zijn aanvullende nota betoogt hij dat hij een vriendin gehad heeft, met haar en haar ouders samenwoonde in Maasmechelen en na deze eerste relatie relaties gehad heeft met andere vrouwen. De Raad merkt op dat hij zich beperkt tot het neerleggen van enkele foto's met vrouwen en geen enkele informatie voorlegt met betrekking tot de identiteit van deze dames, en de aard en hechtheid van hun relatie. Op basis van deze informatie maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake was van een verboden relatie waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij veilig terugkeert naar Afghanistan. Bovendien blijkt niet uit verzoekers verklaringen dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn relatie. Dat hij in België contact zou hebben met vrouwen, maar dat er in Afghanistan andere verwachtingen zijn over de omgang met vrouwen, maakt op zich nog geen vervolging uit.

Waar verzoeker verklaart dat hij alcohol drinkt, merkt de Raad op dat het enkele feit dat hij geen alcohol meer zou kunnen drinken in Afghanistan geen schending inhoudt van zijn fundamentele rechten. Mede gelet op de algemeen gekende effecten van alcohol op de gezondheid, kan het feit dat hij dit niet langer zou kunnen in Afghanistan niet worden beschouwd als een fundamenteel aspect van zijn persoonlijkheid waar hij geen afstand van kan doen.

Er blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de Taliban.

2.4.5. Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt.

Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. Artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Boj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Boj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de

Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan: Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED gegevens voor januari–november 2024 en dezelfde periode in 2025 tonen een algemene daling van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal “*battles*” daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten “*violence against civilians*” daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal “*explosions/remote violence*” toe van 94 naar 125, voornamelijk door, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF. Volgens UCDP data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten “*violence against civilians*” tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de facto*-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37) (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 52-70).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van deze aanvallen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidsstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakt en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de facto*-veiligheidsstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 56-58).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (Tehreek-e-taliban (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio’s tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidsstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden.

Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan - Country Focus*” van januari 2026 nog steeds actueel.

2.5.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT

